

Контрольний зразок

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Молодий комунар

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 28 лютого 1987 року

№ 27 (3846).

Ціна 2 коп.

АНОНС

Цей номер «Молодого комунара» не випадково виходить напередодні XXV з'їзду ЛКСМУ України. Задум повести з читачами відверту розмову про участь комсомолу в перебудові народилася у нас в дні роботи січневого (1987 р.) Пленуму ЦК КПРС. Як сказав у Заключному слові на ньому Генеральний секретар ЦК КПРС М. С. Горбачов, «...повною мірою значення Пленуму може проявитися лише за однієї невідмінної умови: все, про що ми домовилися тут, послідовно проподитиметься в життя...»

Йдеться про активну громадянську позицію кожного, про неспримиренність до недоліків, розвиток тих позитивних зрушень у виробничому житті й свідомості людей, які намітилися в початковий період перебудови.

Колектив журналістів «Молодого комунара» хотів би, щоб сьогоднішній спецвипуск змусив тебе, наш читачу, уважніше приглянутися до навколишнього життя, до тих соціальних процесів, які відбуваються у твоєму робітничому, студентському чи шкільному колективі. А приглянувшись, — обрати і своє місце у великій роботі партії по вдосконаленню суспільства.

Перебудова, що відбувається в країні, розрахована не на короткий строк, вона — на роки. Цей номер має започаткувати ще одну форму діалогу з молодим читачем про завдання державної ваги. Це ще й нагода для кожного з молодих звернутися через газету до ровесників, поділитися думками, поглядами, планами на майбутнє.

Подумаємо перед дорогою...

Рік тому у ці дні працював XXVII з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу. Епохальний, переломний, вирішальний у житті партії і народу. Мені, як його делегатові, довелося брати участь у виробленні грандіозної програми соціально-економічного творення, а тепер ось на виробництві — її втілювати. День від дня зростає почуття відповідальності за те, що робиш. Чи не так, мої молодші друзі? Живемо в такий час.

У Заключному слові на січневому (1987 року) Пленумі ЦК КПРС Генеральний секретар ЦК КПРС М. С. Горбачов сказав: «Перебудова — це не прогулянка по накатаній доріжці. Це — сходження на гору, нерідко по неходжених стежках. Проблем, як це ще раз показав Пленум ЦК, у нашому суспільстві нагромадилось багато. Потрібні будуть величезні творчі зусилля і тривала самовіддана боротьба, щоб велику справу перебудови довести до кінця, як того вимагає наш народ, як того вимагає час, в якому ми живемо».

У цих словах суть і смисл нашого з вами сьогоднішнього. Кожен з нас розуміє, які кардинальні перетворення несуть в собі рішення цього Пленуму. І ось про що хотілося б сьогодні сказати вам, юнаки і дівчата, комсомольці і молоді комуністи. Ця перспектива — для вас. Адже не даремно постановою Пленуму затверджено ту довіру, яку висловлює партія нашій молоді. Та й перебудова, зрештою,

це завтрашній день тих, хто сьогодні ще тільки вступає в доросле життя, хто робить у ньому свої перші кроки. Треба осмислити це кожному. Подумати востаннє перед важливими подіями в житті молоді — XXV з'їздом ЛКСМУ України, XX з'їздом ВЛКСМ. І до роботи!

Держання молодих підвладне все. Це я бачу по своїх хлопцях з бригади. За свої слова відповідаю повністю — працюємо ж на єдиний наряд, тут своє особисте «я» складає славу про бригаду в цілому. З

чим поки що порядок. «Двадцять п'ятирічку — за чотири роки» — наша ініціатива. Впевнений, так і буде.

Тож, успіхів вам, комсомольці! На трудовій передз'їздській вахті, у перебудові комсомольської роботи, у виконанні соціально-економічних завдань.

Г. МЕНШИКОВ,
бригадир наскрізної бригади по механічному обробі деталей МСЦ № 3 виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка», делегат XXVII з'їзду КПРС.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

● ФОРМАЛІЗМ, ЗАОРГАНІЗОВАНІСТЬ — ІНІ ТА ІНШІ НЕГАТИВНІ ЯВИЩА В РОБОТІ З МОЛОДИМ ПОВИННІ ВИКОРИНЮВАТИСЬ... (2—3 стор.)

● ОДНА З НАЙАКТУАЛЬНІШИХ ПРОБЛЕМ СУЧАСНО-

ГО СЕЛА — ЗАКРІПЛЕННЯ МОЛОДІ (КОРЕСПОНДЕНЦІЮ з УСТИНІВСЬКОГО РАЙОНУ ЧИТАЙТЕ на 5-й стор.)

● «ЗМІНИ В ТЕАТРІ ПІДКАЗАНІ САМОЮ ЛОГІКОЮ ЖИТТЯ» — КОНСТАТУЄ О. С. НАТЯЖНИЙ (8 стор.).

НА ПРАВИЛЬНОМУ ШЛЯХУ

Хочу висловити своє враження від січневих (1987 р.) Пленуму ЦК КІРС. Це був справді незвичайний Пленум партії, де мова йшла про дуже важливі питання для нашого сьогоднішнього життя. Питання перебудови, питання кадрів.

У жовтні минулого року «Молодий комунар» надрукував критичну кореспонденцію про комсомольські справи в локомотивному депо. «За яким заходом?» — називалась кореспонденція. Тобто, за яким заходом, запитувалось, будуть проведені цехові звітно-виборні комсомольські збори?

Збори тоді відбулись через кілька днів у червоному куточку депо.

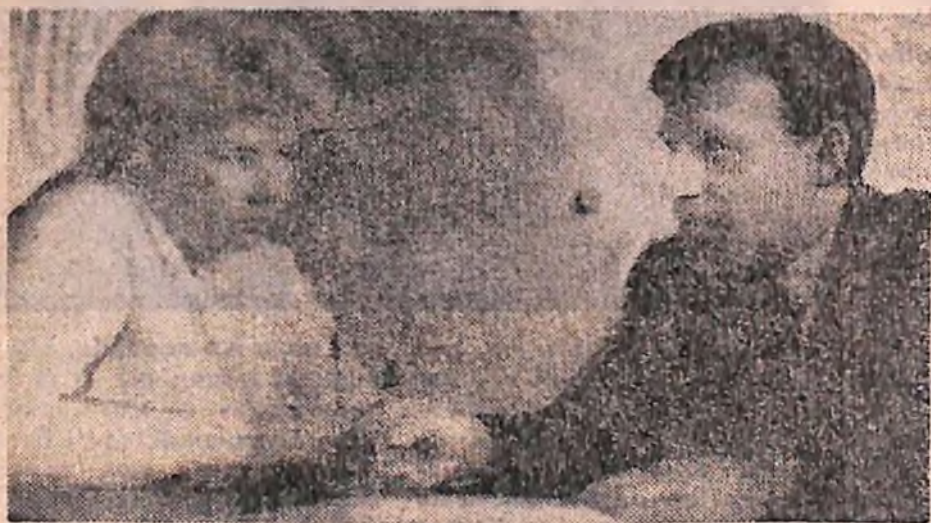
Критикували комсомольці відверто і правильно. В основному комсомольське бюро ремонтних цехів, секретаря комітету комсомолу. Піднімалися питання про виробничі завдання. Чимало запитань отримав тоді головний інженер депо А. С. Хохлов.

Перебудова почалась. Кад

ри — ось хто має вирішувати проблеми. Склад бюро ремонтних у нас змінився повністю. Секретарем обраний більшістю голосів Юрій Бутенко, комсомолец, користується авторитетом у колективі. Добре поставив роботу, його організаторські здібності помітили одразу, віднедавна він працює інструктором у міському комсомолу. Днями на зборах комсомольці обирають нового секретаря. Я говорив з хлопцями: більшість сходяться на кандидатурі інженера-технолога Анатолія Дякова. Це енергійні хлопці. Відповідаючи в жовтні газеті, я писав: «Як вони працюватимуть — покаже час». Часу пройшло небагато, але уже сьогодні можна сказати: комсомольці не помилились.

І тому, перечитуючи матеріали січневих Пленуму, ми зараз відчуваємо, що стали на правильний шлях.

С. ФЕДОРОВ,
секретар комітету комсомолу локомотивного депо
Знам'янка.

250 комсомольців працює в Знам'янському локомотивному депо. Всі вони взяли участь в обговоренні проекту нової редакції Статуту ВЛКСМ. Було внесено немало цікавих пропозицій і доповнень до Статуту. Ось одна з них:

«Частина коштів, зароблених на суботниках, повинна залишатися в комітеті комсомолу щоб в разі необхідності їх можна було витратити на потреби комсомольської організації».

Не залишило нікого байдужим і питання внутрішньої дисципліни.

Ще одна пропозиція: внески здавати через бухгалтерію, як це вже практикується в проф-

спількових організаціях. До речі, останню пропозицію в депо вже впровадили — в порядку експерименту.

Приклад активної участі в обговоренні Статуту показали члени комітету комсомолу депо — машиніст Євген Костів та Петро Білоус (його обрано делегатом на XXV з'їзд комсомолу України), начальник штабу «Комсомольського прожектора» інженер-технолог Анатолій Дяков...

На знімку: С. Федоров та О. Заверзаєва під час підбиття підсумків обговорення проекту нової редакції Статуту ВЛКСМ.

Фото О. УСТИНОВСЬКОГО.

ПЕРЕБУДОВА, зміна стилю і методів роботи повинні пройти у кожного партійного, комсомольського працівника, у кожного робітника, колгоспника, інженера. Поліпшити стиль — значить поліпшити ставлення до справи, шукати й знаходити нові шляхи вирішення поставлених завдань. Як іде перебудова! Як позбавитись формалізму і заорганизованості в роботі з молоддю! Про це сьогодні розмова першого секретаря Новоукраїнського райкому партії В. Я. КРУЦЕНКА і першого секретаря райкому комсомолу Т. ПРУЖИНИ.

В. Я. КРУЦЕНКО: Я щойно повернувся з колгоспу «Росія», зустрічався з людьми. Діловий, піднесений настрій в трудових колективах. Триває принципова розмова про свою діяльність по виконанню завдань січневих (1987 р.) Пленуму ЦК КІРС. Наяву процес оновлення, перетворень, який вимагає від кожного повної самовіддачі. Але про ті перетворення, перебудову треба, і ми всі це розуміємо, говорити не на словах, а утверджувати конкретними справами. Що слова? Інколи навіть найсвіжіші слова набридають і мало що починають значити.

Т. ПРУЖИНА: Цілком з вами згодна. Особливо чужі розрив між словом і ділом, формалізм, бюрократизм для молоді.

КРУЦЕНКО: Говорити сьогодні про те, що ми в районі перебудувалися, дуже рано. Дуже багато треба змінити. І у вирішенні складних завдань, які поставили сьогодні перед нами партія, ми завжди покладалися і покладасмося на допомогу комсомольців і молоді. М. С. Горбачов

підкреслював, що лише довір'я, відповідальність, реальне включення молоді у вирішення важливих державних завдань буде робити нашу молодь активною, ще більше відданою ідеям соціалізму.

Але мені здається, ще частіше занадто опікаємо комсомол, нерідко нав'язуємо комсомольським ор-

ганізаціям форми і методи роботи партійних комітетів, затискуємо ініціативу. Ми в райкомі партії проаналізували середній вік вступаючих кандидатами в члени КІРС протягом 1985 і 1986 років. І що ж виявилось? 28 років. Це стало

ПОЧИНАТИ

для нас інформацією для роздумів.

ПРУЖИНА: Думаю, треба більше довіряти комсомольцям і молоді. Особливо в роботі з розбором і висуванні кадрів. Адже в районі є хороші приклади, коли вчорашні комсомольці, активісти очолюють важливі ділянки партійної, господарської роботи.

КРУЦЕНКО: Це так. Але ж і молоді треба дорожити довір'ям. Сміливіше брати на себе відповідальність, утверджувати себе добрими справами. А хіба немає в районі прикладів, коли ми довіряємо молодим важливі ділянки роботи, а вони не проявляють себе, не справляються, або й просто не хочуть працювати. Ось і недавно рекомендували на посаду другого секретаря райкому ЛКСМУ Ю. Мельниченка — головного енергетика колгоспу імені XX з'їзду КІРС. Молодий спеціаліст. Закінчив сільськогосподарську академію. За анкетними даними підходить. А від посади відмовився. Що тут? Думаю, побоювання взяти на себе відповідальність. Чи не так?

ПРУЖИНА: Саме тому ми

сважасмо, що на-
самперед треба
перебудувати, змі-
нити сам підхід до
роботи з молоддю.
Визначитися у
поняттях формаль-
ний і неформаль-
ний лідер молоді,
розворушити пас-
ивний комсомоль-
ський актив, по-
стійно виховувати в
комсомольськ их
працівників та і в
рядових комсо-
мольців відпові-
дальність за до-
ручену справу. Думаю, по-
ра відійти від традиційно-
го підбору кадрів за анкет-
ними даними. Адже мова
йде про уміння роботи з
молоддю. Та й самі юнаки
і дівчата сьогодні зустрі-
чають в штики формалізм
у підборі комсомольських

льських організацій, кон-
кретизованих у постанові
ЦК КПРС «Про дальше по-
ліпшення партійного керів-
ництва комсомолом і під-
вищення його ролі в ко-
муністичному вихованні мо-
лоді», Законі СРСР про гру-
дові колективи. Адже у ви-
рішенні цілого ряду питань
комсомольські організації
часто наштовхуються на
стіну байдужості з боку ке-
рівників. Або ось таке. В
райком комсомолу зверта-
ється Харченко, механіза-
тор колгоспу імені Калініна,
переможець районного
соцзмагання серед молоді
з проханням допомогти йо-
му у виділенні нового
ЮМЗ, кукурудзозбираль-
ного комбайна. Але
поки що ми не мо-
жемо вирішити це пи-
тання. Райком пропонує
створити при РАПО свій
фонд для преміювання но-
вою технікою кращих моло-
дих хліборобів.

КРУЦЕНКО: Якщо партій-
не керівництво комсомо-
лом неформальне, якщо у
трудовах колективах спіль-
но і зацікавлено, по-діло-
вому вирішуються всі про-
блеми, то питань розши-
рення прав комсомольських
організацій не виникає.

Райком партії підтримує
пропозицію райкому ком-
сомолу щодо створення
фонду преміювання новою
технікою кращих з кращих
молодих механізаторів, пе-
реможців соцзмагання.
Схвалюємо ми й ініціативу
молоді району — взяти
шефство над вирощуванням
кукурудзи за індустріаль-
ною технологією на 10 ти-
сячах гектарів — половині
відведених під цю культу-
ру в районі, площ.

Розмову записав
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

КЛУБ ДІЛОВИХ ЗУСТРІЧЕЙ

— так називатиметься нова рубрика, яку започатковує «Мо-
лодий комунар». Гостями «Клубу», а значить і вашими, ша-
новні читачі, співрозмовниками будуть партійні, радянські
і комсомольські працівники, керівники обласних установ,
служб і виробничих підрозділів, науковці... Втім, ви мати-
мете можливість самі вибирати співрозмовників, заздалегідь
надіславши до редакції лист-заявку і запитання, на які хо-
тіли б отримати відповідь.

У серії інтерв'ю ми поведемо мову про хід практичної
реалізації планів партії щодо прискорення соціально-еко-
номічного розвитку окремих галузей народного господар-
ства, практичну участь в цій справі комсомольців і молоді,
інші проблеми, що хвилюють сьогодні юнаків і дівчат.

Як зазначалося на січневому (1987 р.) Пленумі ЦК
КПРС, що детально проаналізував перші успіхи і невдачі пе-
ребудови, кінцева мета її — це глибоке оновлення всіх
сторін життя країни, надання соціалізму найсучасніших
форм суспільної організації, найповніше розкриття гуманіс-
тичного характеру нашого ладу в усіх його вирішальних ас-
пектах — економічному, соціально-політичному і мораль-
ному.

За кілька днів розпочне свою роботу XXV з'їзд ЛКСМ
України. Сьогодні в комсомольських організаціях республіки
триває обговорення Інформаційної доповіді ЦК ЛКСМУ.
Логічним підсумком обговорення питань перебудови у ко-
сомолі республіки стане трибуна XXV з'їзду, який і накрес-
лить конкретні шляхи її прискорення, мобілізації юнаків і
дівчат на здійснення рішень XXVII з'їзду КПРС, січнево-
го (1987 р.) Пленуму ЦК КПРС, соціально-економічних зав-
дань XII п'ятирічки.

Про це і буде наша перша розмова з делегатом XXV з'їз-
ду ЛКСМ України, першим секретарем обкому комсомолу
П. МАЛИМ.

Взяти участь у ній можуть усі читачі. Свої запитання
надсилайте на адресу: 316050, м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУ-
НАЧАРСЬКОГО, 36, РЕДАКЦІЇ ГАЗЕТИ «МОЛОДИЙ
КОМУНАР».

Можете також дзвонити по тел. 2-53-94.

ОБГОВОРЮЄМО ІНФОРМАЦІЙНУ ДОПОВІДЬ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ

ТУТ ЖИТИМУТЬ ДІТИ ДІТЕЙ

З особливою уважністю
прочитав розділ Інформацій-
ної доповіді ЦК ЛКСМ Укра-
їни «Розширення участі мо-
лоді в розвитку соціальної
сфери». На мою думку, по-
праву першим говориться у
ньому про участь молоді у
розвитку соціально-культур-
ної бази, а саме — МЖК.

Як правильно, ділова ініці-
атива комсомольців і молоді,
знаходить гарячу підтримку,
усіяке схвалення. Чому ж
тоді за ідею МЖК доводиться
буквально битися на міс-
цях? У доповіді називається
ряд областей, де ініціатива
будівництва МЖК наштовху-
ється на байдужість, оро-

кратизм господарників. Ана-
логічні перешкоди доводилося
долати і членам нашого орг-
комітету. І як не дивно, але
інколи у необхідності ство-
рення МЖК доводиться пе-
реконувати... комсомольських
працівників.

Сьогодні у багатьох містах
досвід створених МЖК пока-
зав, що це перспективна не-
тільки створення належних
житлових і побутових умов
молоді, що важливіше — фун-
кція виховання якісно ново-
го колективу, взаємовідносин
у ньому. Ідея нашого моло-
діжного житлового комплек-
су тим перспективніша, на на-
шу думку, що їй не загрожує
складність демографічної си-
туації. Поки що віковий ценз
у Кіровоградському МЖК
не встановлено, а значить, з
часом відтворення кожного
мікрорайону буде відбуватись
планомірно. Тобто, в ньому
можуть жити однією сім'єю
не тільки наші діти, а й діти
дітей.

А. АВДЕЄВ,
член оргкомітету Кіро-
воградського МЖК.

Якщо це нам треба

У кабінеті задзвонив телефон і рука машинально потягнулась до трубки — телефон тут рідко коли відпочиває.

— Секретар сільради Гончаренко.

— Галино Іванівно, це я вас і сьогодні турбую: чи не помінялось щось буває?

Дзвонили з середньої школи. На другу годину дня вона має провести урок у своїх підшефних класах, то перепитують.

— На другу годину, як і домовлялись... Я вже думала про урок, багато є про що розказати і боюсь, що в академічну годину не вкладаюсь...

Заступник секретаря комітету комсомолу спецгоспу імені Тельмана Галина Гончаренко сьогодні мала розповісти хлопчикам і дівчаткам про героїчних захисників Брестської фортеці, про враження від минулорічної поїздки колгоспників у Брест.

Допитливі юначки і дівчатка її вже десь там чекають. Вона наче побачила їхні широко розплющені оченята, почула їхні прості, трохи незвичні запитання... Як ось і минулої суботи, коли разом з класом вона ходила на екскурсію до відгодівельного комплексу великої рогатої худоби. Мета екскурсії: познайомити дітлахів з тим, як виготовляється на комплексі трав'яне борошно, гранули... Запитань було!

Виробнича вожата у початкових класах — одне з багатьох доручень у заступника комсомольського секретаря. До речі, таке доручення має не тільки одна вона. Коли на першому засіданні новообраного комітету комсомолу восени минулого року запропонували кожному членові комітету взяти собі підшефний клас, то керувались єдиним: від нас, сьогоднішніх спідчан, залежить доля Мар'ївки в недалекому майбутньому.

Останніми роками відродно поповнюється колгоспна сім'я молодими. Досить сказати, що п'ять років тому на комсомольському обліку в колгоспі стояло трохи біль-

ше півсотні хлопців і дівчат, а сьогодні — 107.

Але ця відродна цифра дає привід не тільки для гордошів за своє господарство, зміцнює віру в добре майбутнє рідного села, але й наводить на роздуми...

Перебудова, перебудова... Як часто звучить зараз це слово! А вдумаймося в суть її. Багато визначень нині у неї. Звідки вона має початись? Насамперед, це чесна і добросовісна праця. Тільки за таких умов виявляться недоліки, тільки тоді прийде розуміння як саме треба працювати, що змінити, що переінакшити...

Говорять зараз багато про омолодження керівних кадрів у народному господарстві, науці, культурі. Справді, молодий розум — це пошук, це ініціатива. В колгоспі імені Тельмана комсомольцям, молодим комуністам доручають відповідальні і керівні ділянки роботи: молоді інженери з техніки безпеки Володимир Денисенко, інженер по якості машинотракторного парку Василь Сіроштан, парторг колгоспу Микола Медяник... Але вимоги часу також не слід сиріймати буквально. І як-

що й доручати серйозну посаду молодому, то треба, щоб він цій посаді відповідав. Не треба робити скидки на вік, надіючись, що молода енергія виправдає себе. Нерідко буває, що й молодому тілу бракує зорового духу.

Ось, приміром, не все гаразд сьогодні в селі з дозвіллям молоді. І справа йде не в тому, що з Зеленого (бригадного села колгоспу) в газету недавно поскаржились хлопці і дівчата. У Мар'ївці, центральній садибі, також чимало проблем. Думали в комітеті комсомолу: хай лише директорську посаду займе молода, енергійна, то й справа зсується з місця... Та бач!

Про результати перебудови в комсомольській роботі, мабуть, ще не скоро можна буде говорити. Галина Гончаренко судить про це з власного досвіду. Взяти хоча б ту ж культосвітню роботу. Телевізори, стереофонічні програвачі й магнітофони «поприв'язували» молодих по хатах. І пожвавлюється культосвітня робота тільки перед святами. Все бігом, все наспіх, все приблизно...

Комітет комсомолу, зрозуміло, шукає підходу, аби хоч якось зацікавити молодь. Так, мар'ївці чи не першими у районі стали проводити вечори молоді сім'ї. Збиралась молодь. Але з причин швидше суб'єктивних, ніж об'єктивних давно вже чекають чергового засідання молоді родини.

Недавно обговорювалась на засіданні комітету ідея створення молодіжного кафе у селі. Комсомольський секретар Віктор Солонченко готує серйозні аргументи, щоб переконати правління колгоспу в доцільності такого кафе, щоб просити допомоги в старших.

Комітет комсомолу авторитет повинен запойовувати конкретними справами. Те, що молоді хлопці отримують в господарстві нову техніку — заслуга й комітету. А будівництво житла, а розподіл путівок в будинки відпочинку, а... Словом, комітет комсомолу повинен бути певен: з нього не тільки питають, а йому й довіряють. Тут є над чим поміркувати.

...Галина глянула на годинник і поспішно зазбиралась: чекають її школярі.

В. ТЕЛІЖАН.

Компаніївський район.

На знімку: Галина Гончаренко на уроці підшефного класу.

Фото В. ГРИБА.

ЗОВНІ ШКОЛА як школа: просторе двоповерхове приміщення, спортивний майданчик на подвір'ї, припорошені снігом клумби у формі зірок і ромбів. У коридорах гучно відлунює кожен крок. Ще кілька хвилин — і дзвінок покличе дітях на перерву.

Іх сорок: відмінників і відвертих трієчників, безтурботних бешкетників і не по літах статечних активістів. Іх сорок і цифра ця непокоїть всіх, з ним доводилось розмовляти у Сонцевому. Найвідвертіше висловився Юрій Швигол, другий секретар Устинівського райкому комсомолу:

— Якщо міграція з села й надалі триватиме такими ж швидкими темпами, — розмірковував він, — то, чого доброго, доведеться через кілька років школу закривати. Таке вже трапляється в районі, що, правда, не на центральній садибі колгоспу, а в бригадних селах...

Дзвінок пролунав несподівано голосно як на сполох. Вмить заповнили школу весела метушня, дитячий лемонт. Аж не вірилось, що навчається нині в ній менше третини від передбаченої кількості учнів.

— Наздоганяй, Миколко, — грайливо вигукнув білявий підліток і подався на подвір'я. Тільки сніжний вихор з-під каблучків здійнявся. За ним поспішав товариш — трохи незграбний, насуплений.

«Чи не Тамари Федорівни спл? — глянули ми з інтересом на переслідувача. — І звати Миколкою...»

Мимоволі пригадалася розмова із завідувачою молочнотоварною фермою Тамарою Федорівною Суховою, її останні слова:

— Троє їх у мене... Гріх поскаржитись: слухняні, беручкі до роботи, добре навчаються, і ні одному не дозволю залишатися в селі. Ні одному!.. — повторила вона з притиском. — Досить, хай діти живуть краще, аніж ми...

Хтозна, можливо на тон завferмою, категоричність її висловлювань вплинула одна обставина, що сталася того дня — аварія. Раптово на МТФ пропала вода, ремонтувати водогін було нікому. Закономірно, що й без того низькі надої — по 4,7 кілограма молока від корови — «апали» майже наполовину.

— І такі, м'яко кажучи, пригоди трапляються майже щодня, — підсумувала нашу розмову Тамара Федорівна. — Поговоріть он з працівниками кормоцеху, пересвідчитесь...

Так уже сталося, що в примітивному кормоцеху (скоріше — кормонухні) чергували представники трьох, так би мовити, поколінь колгоспу «Більшовик»: пенсіонерка Марія Петрівна Одинець, чоловік середніх літ Андрій Леонідович Золотаренко і «бувший комсомолец», як він висловився сам, Микола Кіпер (хлопець, до речі, не більше

24—25 років). Отож хотілося почути їх оцінку стану справ у господарстві. Як це не дивно, але вона збігалася, хоч говорили різні люди різними словами, торкалися різних аспектів життя і виробництва. Задля більшої об'єктивності відтворюємо ті монологи майже дослівно:

М. П. Одинець: «Коли збиралася на заслужений відпочинок, дала собі слово: і дня більше не вийду на ферму. Знаєте накопилось образ за десятиліття роботи, гірко бачити на кожному кроці байдужість до життєвих запитів людей. Треба город зорати — оббивай

у конторі пороги, паливо на зиму привезти — така ж історія. Кімната відпочинку тваринників зачинена, навіть обігрітись ніде, пересуна автокран. Ця не пригадує коли востаннє й приїжджала на ферму...»

А. Л. Золотаренко: «Нині багато говориться про розвиток індивідуальних підсобних господарств. Потрібна це справа, адже поповнює продовольчі ресурси країни. Я теж вигодував бичка. Підійшов до голови колгоспу: так і так, мовляв, потрібен транспорт на годину-другу. «Приходь завтра, — каже, — бо сьогодні наряди вже розподілені». Прийшов. А Швагер дивиться нерозуміюче: «Машину? А-а, згадав... Заходь на тому тижні...» Махнув я рукою, та й повів бичка в Устинівку на налігачі. А там не приймають. Вертався, мало не плачучи...»

Микола Кіпер: «Я про молодь-скажу. Ніхто не турбується про неї. Клуб зачинений, ні концертів, ні вечорів, відповідно, не буває. Кіно інколи «крутять», але ж хіба висидиш у приміщенні, де іній на стінах проступає. Розважасьмо, хто як може, кожен на свій розсуд заняття знаходить...»

Слухали їх і все більше переконувалися: тримаються ці люди тільки на ентузіазмі, глибокій вірі, що найбільше сьогодні вони, їхні руки потрібні ось тут, в непоказному селі з такою ліричною назвою — Сонцево. Бо чим іще можна пояснити те, що Марія Петрівна Одинець, котра й дня не збиралася працювати після виходу на пенсію, трудиться, не покладаючи рук, ось уже кілька років. А Микола Кіпер? Перед ним теж стояло питання: «Іхати чи ні?» Стояло набагато драматичніше від шекспірівського «бути чи не бути?» І

він не поїхав, не звабився міськими принадами, хоча, напевно, не раз про це жалкував.

Та чи досить одного лише ентузіазму лічених людей (нині в господарстві 180 чоловік працездатних, рівно третина всього населення), щоб зберегло село впевненість у майбутньому? Пробуємо з'ясувати це в розмові з головою правління колгоспу О. А. Швагером.

Зустрів він насторожено, відповідав неохоче.

— Знаю, знаю, — по-змовницьки підморгнув, — Я розповім усе, а ви в газету «протягнете...»

«Протягнути» його й справді є за що. Торік господарство збрало по 13 центнерів зернових з гектара, по 38 — овочів, середньодобові прирости ВРХ становили 354 грами, свиней — 111. Не кращі справи і нині: ремонт техніки до весняно-польових робіт триватиме, як хтось сумно пожартував у конторі, «до жнива», про продуктивність діліного стада ми вже згадували. Щоправда, є у зведенні, де аналізуються підсумки господарювання, одна-єдина графа з плюсовим показником — 37 тисяч карбованців. Стільки отримали прибутку завдяки старанням заїжджої «артілі» шабашників-вінників-лєзів. Та чи ж тільки вінниками повинен славитися колгосп, оснащений потужною технікою, озброєний досвідом і хліборобськими знаннями?..

Втім, зі знаннями зачекаємо. В «Більшовику» не вистачає кількох провідних спеціалістів — ветлікаря, головного економіста, агронома, головного зоотехніка. І ті вакансії — ще одна сумна закономірність, ще одне застереження тим, хто нехтує запитами молодих людей, не займається створенням їм належних умов для праці і відпочинку.

Але узагальнювати будемо пізніше, а поки що повернемося до розмови з О. А. Швагером. Вірніше, до його заключних слів, що здалися доволі багатобічними:

— Запросили ми до господарства трьох випускників Дніпропетровського сільськогосподарського інституту, — сказав він. — Вже й будиночки для всіх приготували. Дуже сподіваємось на них...

Очевидці свідчать, що Микола і Вікторія Кондратюки, Наталя Рубль, майбутні спеціалісти, про яких говорив голова, вже побували в Сонцевому. Походили вулицями, з людьми розмовляли. Завернули до клубу, а на цьому — замок. Отож і губляться колгоспники в догадках: сподобалася їм село чи ні? Вірять, що сподобалося, що не злякаються молоді труднощі.

...Відїжджали з Сонцевого вже в сутінках. Неширокі звивисті вулиці були тихими й безлюдними: взимку в селі рано лягають на спочинок. І тільки побіля клубу тулився в затишку автобусної зупинки гурт молоді.

Не встигли й поминути їх, як раптом загорілися широкі вікна клубу.

— Певно, новий завідувачий вийшов на роботу, — з полегкістю сказав Юрій Швигол. — Щойно з армії вернувся, Сергієм звати...

Ми кілька разів озиралися: на пагорбі, що в центрі села, ще догго видівся вогник: теплий і закличний, як спогад про рідну домівку.

М. ЧЕРНЕНКО,
спецкор «Молодого комунара»,
Устинівський район,

Вклад у 150 тисяч знайомств

Про молодіжні центри говорять як про прогресивну форму організації дозвілля. Редакційна пошта постійно поповнюється проханнями розповісти про їхню роботу, та, на жаль, досі нам практично нічим було порадувати авторів листів. Однак життя іде, і в цьому плані в області є вже дещо варте уваги. Саме «дещо», бо олександрійський центр «Фестиваль», про який піде мова, ще не став бездоганно функціуючою системою.

Скажімо, він досі не має офіційного статусу клубу, бо шахти імені Ленінського комсомолу та «Світлопільська» ніяк не вирішать, на чиєму балансі буде «Фестиваль». Розмістився центр у прибудові до гуртожитку, молодь обладувала його на кошти від суботників і під час самих суботників, а тепер ось з фінансуванням ремонту й переоснащенням є проблеми. Але сьогодні лише про те, що вдалося керівнику центру Олександрі Луценкову, активістам Ігорю Самінському, Сергію Булаху, Ларисі Ревенці, Ользі Хоменко, Сергію Алефіренку. Вдаються, зокрема, музичні вечори.

Програма-плакат «Ми», присвячена боротьбі за мир, займає всього 25 хвилин, але дуже емка й напружена за змістом. «Сьогодні половина населення Землі — молодь», — говорить ведучий. — Що вона робить для того, щоб уберегти майбутню планету? Під сюїту Г. Свиридова «Час, уперед!» перед глядачем проходять слайди: будівництво БАМу, демонстрації проти гонки озброєнь у капіталістичних країнах, маніфестації на захист миру у нас. «Ми, жителі Землі, говоримо різними мовами. Як нам встановити взаєморозуміння? — продовжує ведучий. — Одні співають по-

англійськи (мелодія «Бітлз»), інші — російськи («Как прекрасен этот мир» Д. Тухманова), але всі розуміють, що хоче сказати музикою інший, який прекрасний цей світ... На екрані — ідилічні пейзажі, і нараз у зал вривається грізна музика «Пінк Флойд». Ревіння бомбардувальника, на екрані американська військова техніка... Програма-хересторога. А в кінці через реператор під вокаліз — вірші «Не бомба пересидить, а твердый разум». Програма — віра в майбутнє.

Подібною ж ідейною насиченістю й естетичною довершеністю відзначалася й програма, присвячена кубинському революціонеру Ернесто Че Геварі.

Помітили якось дискотечники, що кілька відвідувачів танцюють брейк-данс, виходить непогано. За язалися з Палацом культури шахти «Світлопільська», і його працівник Т. Ясиновська підготувала з брейкерами номер.

Танцювальні номери програми ідуть блоками. Наприклад, «Учасники культурної програми XII Всесвітнього» (звучать лише їхні пісні), «Гості нашої країни» (пісні недавніх гастролерів), «Дві зірки» (виступають лише дуети, приміром, «Модерн токінг» чи А. Пугачова з В. Кузьміним). Є блоки й з участю своїх артистів — циркачів, ансамблю «Бар'єри» зі «Світлопільської». Блок «Спорт» — дівчата пропонують залу танець «Аеробіка».

Дотепні ігрові блоки. В іграх можуть взяти участь усі бажаючі. Танцюристи виходять парами, у кожній дівчині до ноги прив'язана надувна кулька. Хлопець повинен уберегти кульку своєї партнерші і постаратися пошкодити в чужої. Чи такі ж кульки треба надати без допомоги рук.

У кого швидше лопне, той одержує приз — іграшку, сувенір.

Дівчатам може випасти і зовсім незвичайний виграш. Наприклад... джентльмен. Його силует таємниче вимальовується за екраном, а показавшись на загальній огляд, він мусить олімпіати призерку весь вечір і навіть провести додому. Як правило, у цій ролі виступає артист дискотеки.

Як і повинно бути на справжній дискотечі, диск-жокей дає короткі анотації до музичних номерів, наводить переклади іноземних текстів пісень. А в блоках «Нон-стоп» звучать мелодії, давно слухані-переслухані, які не потребують рекомендацій. Нон-стоп! Танцюємо без перерви!

— Не вдається ще нам налагодити контакти з іншими дискотеками міста, — говорить О. Луценков. — Тобто повчитися в них нічому. І ще загадка для нас: кожного вечора є чоловік двадцять, котрі зовсім не танцюють, а іграх участі не беруть, хтосьна, що їх цікавить.

Однією з хвороб століття називаємо ми відчуженість між людьми, утрудненість контактів. Однак попри це «за хвилину на нашій планеті відбувається 150 тисяч знайомств». Така статистика наводилася в одній із програм «Фестивалю». Олександрійський молодіжний центр теж вносить вклад у ту цифру, і не тільки стихійно, а й планомірно. Вечір «Давайте познайомимось» явно переслідував мету посприяти відвідувачам у придбанні нових друзів. А програма «Не смійте забувати вчителів» допомогла згадати старих...

Н. ДАНИЛЕНКО,
спеціор «Молодого комунара»,
м. Олександрія.

Автор цього оригінального плаката назвав свій твір лаконічно — «Дружба».

Фотохроніка ТАРС.

Цей велетенський гарбуз виріс на фермі Пола Бреннана з міста Ланкастер (штат Пенсільванія США). Важить гарбуз 59 кілограмів.

Фото АП-ТАРС.

Це рішення прийшло до Олександра не зненацька. Все його попереднє життя було, певно, прелюдією того кроку, на який він зважився влітку минулого року. І ось одного ранку О. Бичок, ще вчора секретар комсомольської організації колгоспу, вперше рушив до тракторної бригади № 1 не як спілчанський секретар, а як її бригадир...

Збігло звідтоді не так багато часу, а на бригаді вже чимало змінилося на краще. Про це краще (маються на увазі передусім зміни у ставленні молоді до роботи на землі батьків) свідчить хоч би й той факт, що комсомольська група бригади, а заодно й КМК механізаторів зросли: до першої тракторної пішла молодь. І нині комсомольський осередок (він складає й основу КМК) виступає заспівувачем усіх починань колективу.

Олександр Бичок основну ставку в своїй роботі робить на колективні форми роботи, на активне й демократичне обговорення всіх справ виробництва й дозволя. Так, у першій тракторній народилася ініціатива організації, поряд із соціалістичним змаганням виробничників, спортивних поєдинків — тим більше що спортивна база для цього в Камбурлівці є.

Одним із чинників, що сприяють закріпленню молоді в бригаді, є постійна турбота бригадира про забезпечення кращих молодих виробничників новою технікою. Це допомагає також падати більшій дієвості соціалістичному змагання.

Серед вчорашніх новачків бригади (а сьогодні — активних помічників бригадира) — групкомсорг КМК Сергій Уткіп, член комсомольсько - мо-

лодіжного В. Дожонков, Д. Черльонков... Всі вони, як і бригадир, є на сьогодні активними помічниками комітету комсомолу колгоспу в усіх його починаннях.

У молодого бригадира, делегата XXV з'їзду ЛКСМ України О. Бичкова чимало доручень — він член райкому комсомолу, заступник пропагандиста школи комсомольської політосвіти. З цими дорученнями Олександр успішно справляється. Але головного свого доручення, вважає молодий комуніст (того, яке доручив собі сам перед своєю совістю), — покінчити із десятима за давніми проблемами тракторної, — він ще не виконав. Зроблено лише перші кроки до цього.

С. ПЕТРЕНКО.
Фото В. ГРИБА.

ПРО ТЕАТР як невідривну часточку усього складного соціального організму нашого суспільства, про його зв'язок із життям і про вплив цього життя на театр повія мову кореспондент «Молодого комунара», зустрівшись із виконуючим обов'язки головного режисера Кіровоградського обласного музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького О. С. НАТЯЖНИМ.

УСПІХ ЯКОЮ ЦІНОЮ?

КОР.: Кіровоградці знають вас, Олега Степановичу, як людину, котра прагне змін у житті театру..

НАТЯЖНИЙ: Такі зміни підказані самою логікою життя нашого суспільства. Коли йде переоцінка цінностей, відмітається все віджиле, старе, коли на сцені життя проступають характери яскраві й сильні, розгортаються дії на масштабні і небутофорські — це для театру краша нагода заговорити по-новому «докричатися» до сучасників.

КОР.: Однак, певно, нам би зараз не було про що говорити, якби театр вчорашнього дня легко поступався місцем... Тому — яким вам уявляється сьогоднішній театр?

НАТЯЖНИЙ: Я скажу так: сьогоднішній театр не появляється тільки сьогодні. Він завжди жив у кращих здобутках його творців — хай може, під якимись нашаруваннями чи що... Він жив у творчості класиків, корифеїв

українського театру, спадкоємцями яких ми себе вважаємо.

Отже, яким має бути наш український театр сьогодні? Насамперед — сміливішим, емоційнішим, відвертішим. Успіх і сила театру — у присутності на його сцені гострої комедії, високої трагедії і глибокої драми...

КОР.: Досі ми з вами говорили про бажане й очікуване. Однак в практичній роботі на заваді стають старі проблеми...

НАТЯЖНИЙ: Розрив між бажаним і дійсним — це ще й те, що змушує до руху... Та як би там не було, але справді маємо серйозні проблеми в наших стосунках із глядачем і справа навіть не в тому, що не йде він до театру. Сумно інше: частогусто прихід глядача ще не означає встановлення його контакту з театром. Можливо, надто вже наша молодь звикла до «видовищ», а робота душі її втомлює?

Я переконаний — театр не повинен догоджати найгір-

шим смакам. Його функція — виховувати, кликати вперед, будити думку. Як саме? По-перше, новим, сучасним прочитанням класики. Спектакль «У неділю рано зілля копала» за Ольгою Кобилянською став у цьому плані для нашого колективу етапним твором. Попереду — нове прочитання «Назара Стодолі» Шевченка, постановка п'єс сучасників — Богдана Стельмаха, Туфана Міннулліна, Юозаса Грушаса...

КОР.: Однак — де гарантія, що ваше нове прочитання, скажімо, класики, є справді сучасним, що це не формальні пошуки?

НАТЯЖНИЙ: У своїх пошуках нового творчого стилю ми не виривасмо наш театр з контексту розвитку всього радянського театру, орієнтуючись на здобутки кращих, провідних театральних колективів країни. А щоб не вийшло у нас «розриву» із «своїм» глядачем, потрібні нам сьогодні віддані пропагандисти нашого театру. Розраховуємо віднайти їх серед кіровоградської інтелігенції (яка, на жаль, поки що оминає наш театр стороною), у середовищі аматорів сцени, в першу чергу молоді. Хотілось би, щоб ці слова дійшли до слуху потенційних, так би мовити театралів, яких, безперечно, чимало серед читачів «Молодого комунара».

Віт розмову
П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

ВІД РЕДАКЦІЇ. У сьогоднішньому короткому інтер'ю ми не ставили собі за мету дати відповідь на всі проблемні питання в театральному житті нашого міста. Але ми, так чи інакше, торкнулися цих питань. Сподіваємося на активну участь в майбутньому обговоренні

на сторінках «Молодого комунара» проблем театру усіх кіровоградців (зокрема — молоді), гостей міста, самих кропивничан. Тобто — на вашу участь, дорогі друзі газети.

На знімках: представляємо нову виставу кропивничан «Віддерман і підпалювачі» за М. Фрішем. Ролі Віддермана та Айзенрінга виконують Володимир Бабич та Віктор Алдошин.

Фото І. ЯКОВЕНКА.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.
На українському мові.

Газета виходить в вівторок, четвер, суботу.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішнішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-58-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Друкарня (мені) Г. М. Дмитрове видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гянки, 2.